

Да убиеш лекар

Понеделник, 3 Декември 2012

Вадили ли сте зъб? Рязали ли сте плът? Държали ли сте човешки орган в ръцете си? Били ли сте целите оплискани в кръв? Изричали ли сте диагноза, с която можете да спасите или да отнемете живот? Налагало ли ви се е да кажете на някого, че му остават няколко месеца живот? Гледали ли сте в очите някой, който още се надява да се случи чудото, за да му съобщите, че току-що най-близкият му човек е починал? Умирало ли е дете в ръцете ви? Раждало ли се е?

Всичко това е част от професията лекар. Това е лице, което притежава образователно-квалификационната степен „Магистър по медицина“ или „Магистър по дентална медицина“ и има право да упражнява медицинска дейност. По-сложното обаче е кой е човекът, който стои зад тази титла и това образование. Напоследък все повече ми се струва, че такъв човек няма. Няма го доктора. Той се превърна в „докторите“.

Конкретният човек, който ни лекува, остана без лице. Едно общо название за хора, които започнахме да наричаме „убийци“. Маса, за която всеки ден разказваме, че погубват бебета, родилки и старци. Съсловие, което, единственото, което прави според мнозина, е да взима рушвети и за най-малкото усилие за нашето здраве.

Престанахме да говорим за конкретен лекар. Добър или лош. Не говорим за него или нея, а за тях. Говорим само за лекарите. Съдим ги и ги проклинаме. Лекарите бяха събрани в общ образ на некомпетентно и корумпирано съсловие, а болниците се превърнаха в къщи на ужасите. И без да се замисляме, ги изправяме колективно, тях и професията им, пред обществения ни съд.

Мразим ги общо, защото така ни е по-лесно. Защото така правим с всички. Лекарите са убийци, политиците – лъжци, полицаите – корумпирани, таксиметровите шофьори – бакшиши, футболистите –

тъпаци, жените със силикон – курви. Не говорим кой конкретен човек как е постъпил, къде е сгрешил или къде е успял.

Страшно е, когато някой почине от немарливостта или некомпетентността на лекар. И онемяваш от болка особено когато става въпрос за детски живот. Но това е конкретна смърт и за нея отговарят конкретни хора. Не лекарите убиват, а лекар е допуснал грешка и конкретно медицинско лице е виновно. Затова еднакво глупаво е да твърдиш, че лекарите са убийци, както и че всички лекари са добри.

Така или иначе всеки път, когато казваме, че лекарите са убийци, със сигурност убиваме по един лекар, който се бори да е професионалист в нелеките условия на българското здравеопазване. Убиваме лекар, защото единственото, което го кара да е такъв, е нашата благодарност и любовта му към професията. Убиваме го, защото не жалката заплата, не мизерната среда, а именно това, че упражнява една велика професия, го кара да е жив за медицината.

Затова, когато не сте доволни или искате да изкажете благодарността си, просто изричайте името на този конкретен лекар. Защото именно от определен доктор ще искате в мизерните и мрачни болници да ви се усмихва. И пак от конкретен лекар ще искате модерно медицинско обслужване, независимо че апаратурите са стари, а консумативите – с ниско качество.

Единственото, което ще си позволя да припомня на всички доктори, е едно изречение от тяхната Хипократова клетва. „Ще пазя своя живот и своето изкуство винаги чисти и неопетнени от никакво престъпление“. И пожелавам на всеки един конкретен лекар да се опита да спази клетвата си.

Източник: www.vsekiden.com

Автор: Мирослав Боршош